

Bir Özgeçmiş Öyküsü

– AyselAKSÜMER · 14 Nisan 2011

Pencere kenarındaki küçük masasında gözü bilgisayarın ekranındaydı Necati'nin. Sırtını sandalyesine yaslamış, açtığı sayfaya dikkatlice bakıyordu. Üzerinde pijama takımı, ayağında terliği, gözünde yakın gözlüğü ile pazar keyfi yapan bir adam profili çiziyordu. Ama dış görünüş hiçbir zaman kişileri aldatmamalıdır diye de yabana atılmayacak bir söz vardır.

Yine özgeçmişini istiyorlardı. Yüzünü buruşturdu. Kaşları çatık bir halde kafasını sağa sola çevirdi. “Şimdi gelmişine de, geçmişine de, geleceğine de” dedi sonra da “tövbe tövbe sen affet beni Allah'ım. İşten önce günaha giriyorum” diye devamını getirdi.

Bu kaçınıcı iş başvurusuydu hatırlamıyordu bile. Her seferinde “üveyi var mı ki özü olmuş bu zikkımın” diyor ve özgeçmişini homurdana homurdana güncelliyordu.

Aslında pek bir değişiklik de yapıyor sayılmazdı. Doğduğu yeri ve yılı demirbaş bilgisiydi. Okuduğu okul da öyle. Bildiği yabancı dile eğer sayılıydı küfür de eklemek isterdi ama içinden sayıp sövdüklerini kağıda geçirmenin işe yaramaktan çok elenmeye yarayacağını düşünerek vazgeçti.

Çocuk sayısı da hep aynıydı. Yalnız boşta kaldığı süre zarfında hanımı bir düşük yapmıştı. Ama canlı doğumların nazari dikkate alındığı gerçeğiyle yine eldeki ve evdeki mevcutları yazdı. “İki çocuk babasıyım” diye.

En çok değişiklik de adres bilgilerinde oluyordu. Sürekli artan kiralara onu daha düşük kirali evler aramaya itiyordu. Bu itiş, sonunda evini şehrin bitişine kadar getirmişti. Adı büyükşehirde oturuyor geçiyordu ama hep küçük ve kenar semtlerde yaşadığı için bu büyük ayrıntının kenarından köşesinden, ana caddelerinden bile geçemiyordu.

Kendini metheden insanlardan hiç hoşlanmazdı. Çünkü “bırak da seni başkaları övsün” nasihatleriyle büyümüşü. Ama bu özgeçmiş denilen belgenin içine istese de istemese de kendini öne çıkaran özelliklerini yazması gerekiyordu.

Bir an kendini emlakçı gibi hissetti. Size çok güzel bir ev göstereceğim. Elimde anahtarını görmüş olduğunuz bu ev; üç oda, bir salondan oluşmakta olup, güney cephe, balkonlu ve kombilidir der gibi başladı kendini anlatmaya.

Üç dil bilmeyi çok isterdim ama Türkçe dışında başka lisan bilmiyorum. Her cepheden içim dışım aynıdır. Herkese arka çıkar, kimseye arkamı dönmem. Biraz balkonvari bir göbeğim var. Kendimden sıcak kanlıyım. Soğuk esprilerim yoktur. Sigarayı da geçmişimin dumanlı sayfalarına bıraktığımdan beri ağzıma hiç sürmedim. İç duvarlarım sağlamdır. Sesimi dışarıdan duyulacak kadar yükseltmem. Verilen sırrı içime hapsederim. Dostluğu tuğla tuğla içime örerim.

Hanife, önünde mutfak önlüğü, elinde çay tepsisi salonun kapısında öylece kalmıştı. Tutulan dili bir süre sonra çözülmüştü.

-Vah vah! Sonunda bu da mı başımıza gelecekti. Dağ gibi kocam, geçmiş camın kenarına, kendi kendine konuşuyor. Özgeçmiş hazırlayacağım diye kendinden geçmiş. Geçmiş olsun kocacığım. Geçmişler olsun geleceğimiz. Tez vakit şifalar ver Necati'ne Allah'ım.

Aysel AKSÜMER